

EVANGELICKÁ CÍRKEV V BRNĚ

Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně I

Betlémský kostel a kostel J. A. Komenského (Červený kostel)
Opletalova 6, 602 00 Brno, tel: 542 211 453, 542 210 332
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://www.cervenykostel.cz>
kazatelé: Jiří Gruber a Jana Hofmanová, faráři
seniorátní kazatelé: Jiří Šimsa a Jaroslav Vítek
kurátor: Václav Matoulek, past. pracovnice: Marie Melicharová

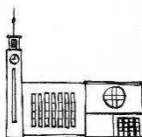
Farní sbor Českobratrské církve evangelické v Brně II

Blahoslavův dům, Lidická 79, 602 00 Brno, tel: 541 212 469
email: brno-ii@evangnet.cz, <http://brno-ii.evangelnet.cz>
kazatelé: Martin Horák a Alexandra Jacobea, faráři
kurátor: Jaroslav Kučera, past. pracovnice: Milena Hauserová

Farní sbor ČCE v Brně - Husovicích

Netušilova 26, 614 00 Brno, tel: 545 212 420
email: husovice@evangnet.cz, <http://www.ccehusovice.cz>
kazatel: Štěpán Hájek, farář
kurátor: Vladimír Zikmund

Farní sbor ČCE v Brně - Židenicích

Kostel Jílkova 74, fara Konečného 8, tel: 530 324 052
email: zidenice@evangnet.cz, <http://zidenice.evangelnet.cz>
kazatelka: Radmila Včelná, farářka
kurátor: Miroslav Maňák

Diakonie ČCE - středisko v Brně

Hrnčířská 27, 602 00 Brno, tel: 549 242 279, 541 248 401
email: brno@diakoniecce.cz <http://brno.diakonie.cz>
ředitel: Lenka Svobodová

EVANGELICKÁ
AKADEMIE
BRNO

Evangelická akademie,

Vyšší odborná škola sociálně právní

Opletalova 6, tel: 542 221 741, email: vos@eabrno.cz

Střední zdravotní škola Evangelické akademie

Šimáčkova 1, 542 213 593, email: cszs@eabrno.cz,

<http://www.eabrno.cz>

ředitelka: Hana Svobodová

Setkávání - brněnský evangelický měsíčník. Ročník 2017 (XIX). Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Martin Horák. Obálka Iva Tůmová. Registrováno pod číslem MK ČR E12109. Doporučená cena jednotlivého čísla 15 Kč. Roční předplatné 150 Kč, sponzorské 200 Kč. Redakce: 602 00 Brno, Opletalova 6. Vychází 10x ročně.

Advent

je jistě doba, kdy máme otvírat svá srdce, kdy se máme připravovat na příchod krále, kdy máme přemýšlet nad svým životem a očekávat světlo uprostřed temnot. Vždyť my sami přece všechny věci nezvládáme, vidíme, jak to dopadá, když je člověk sám sobě vládcem. Potřebujeme krále svých srdcí, potřebujeme vládce, který nás vysvobodí ze všeho bezvládí, ze všeho nezvládnutí. Proto otvíráme brány svých srdcí, odstraňujeme vše, co brání příchodu Mesiáše.

Ale zároveň jde o cosi víc než jen o brány našich srdcí. Mají se otevřít vrata věčná. Co to jsou vrata věčná? Nejspíš brány boží, které se otvírají, brány nebeské, z nichž vychází král slávy ke své pozemské existenci, mezi nás lidi. Bůh tu přichází v těle člověka, stává se jedním z lidí, a tak vládcem našich srdcí. Aj, viděl jsem nebesa otevřená, říká prorok Ezechiel - a v adventu voláme "otevřete se nebesa", zvedněte brány svrchků svých, ó věčná vrata v nebesích! Ať může vjíti k nám král slávy! Ať nebeské naplní zemi! Ať boží království se děje mezi námi! Ať věčnost zakoušíme již v tomto, smrtelném životě.

A kdo je ten král slávy? - ptá se žalmista, dokonce dvakrát, aby odpověď náležitě vynikla. Není to žádný jiný král než Bůh sám, Bůh, jehož jméno je Hospodin, tedy Jsem, který jsem - který jsem s vámi. A nazváno bude jméno Immanuel, to znamená Bůh s námi. Přichází v těle člověka, ale přitom je mocný a silný, neboť je Pánem všeho, Pánem života i smrti, jeho slávy jsou plná nebesa i země.

Možná nás překvapí, když žalmista říká, že je také udatný válečník. To nám k betlémskému dítěti moc neseď. A přece i toto vyznání má svůj smysl - ačkoli jeho zástupy válečné nejsou v armádách, zbraních a násilí, přece jen je udatný v boji proti zlému, nepoddává se a vítězí. Jeho vojskem jsou zástupy nebeské, zástupy andělů, poslů lásky, například těch, kteří pak v Betlémě zajásají - sláva na výsostech Bohu, na zemi pokoj a lidem dobrá vůle. To je trochu jiná armáda, jiné válečnictví. Je to tedy udatný válečník lásky, kněz podle řádu Melchisedechova, král pokoje. Přichází k nám jako bezbranné dítě, které nepůjde cestou násilí a válečné vřavy, nýbrž cestou boje duchovního, cestou zápasů myšlenek a činů milosrdenství. On bojuje proti zlému, proti tomu, co nezvládáme, bojuje proti naší smrtelnosti, našemu nepokoji.

Jak? Tak, že vzbuzuje naši víru, naši lásku, naši naději. Přijímá nás takové, jací jsme, a nabízí pokoj našim duším. Je to málo nebo moc? Je v tom všechno. I když se mohou zdát adventní světýlka malá, přece už není tma. V Kristu přichází Bůh sám. Jde kvůli nám, jde za námi. Nad zlem vítězí. I smrtí nás dobře provede.

Štěpán Hájek

Slavnost díkčinění a jarmark na faře v Brně I

Bohoslužba 5. 11. 2017 v Červeném kostele byla opravdu slavnostní. Z kůru nás tentokrát přivítaly fanfáry žesťových nástrojů studentů z olomoucké Konzervatoře Evangelické akademie. Spolu s varhanním doprovodem vytvořili studenti krásný hudební rámec naší slavnosti díkčinění a připomínky 150 let od otevření Červeného kostela. Také slavení večere Páně bylo doprovázeno zvukem žesťů. Společně jsme prožívali vděčnost za dary, které tak samozřejmě přijímáme. Konec bohoslužby však tentokrát neznamenal konec naší slavnosti, neboť následoval dobročinný jarmark na faře.

Jarmark - v původním významu slova se jednalo o výroční trh (z německého Jahr - rok, Markt - trh.) Hlavní funkce byla hospodářská, uzavíraly se obchody s řemeslnými i zemědělskými produkty, vyměňovaly se informace a nabízela se i lidová zábava. Významnou funkcí jarmarku byla i funkce sociální - setkání většího počtu lidí, možnost komunikace. Tolik slovníková charakteristika.

Až mě překvapilo, jak se ten náš jarmark v některých bodech shoduje s charakteristikou ze slovníku a jak se v něčem zásadně liší. Tu neděli jsme v kostele slavili dočinění, a tak hlavní charakteristikou našeho „jarmarku“ nebyl vlastní výdělek, ale setkání a dobročinnost jako součást této slavnosti. Vždyť hojnost, za kterou jsme děkovali, nás vede i k vnímavosti pro druhé a zvláště pro ty, kteří mají nedostatek nebo potřebují naši podporu. K mé velké radosti těch vnímavých bylo opravdu mnoho, a tak se na našem jarmarku objevily produkty jak zemědělské, tak řemeslné, ale i díla výtvarná, knihy a velké množství dobrot z rukou našich sester a bratří. Svými výrobky a společností

nám přispěli i klienti brněnské Diakonie. (Na fotografii: Klienti z chráněného bydlení Ovečka nám napekli sušenky.)

Zásluhou bratra kurátora jsme také mohli sledovat stopadesátiletou historii našeho kostela. Zsvěceným výkladem provázené diapozitivy zaujaly mnohé.

Společně jsme vybírali, ochutnávali, bavili se, prožívali společenství a přispívali do sbírky, která byla určena pro domácí hospic Tabita.

Díky všem, kteří pomohli a dali vzniknout (jak doufám) nové tradici v našem sboru.

Dagmar Vtípilová

Ekumenická bohoslužba k výročí reformace v Brně

Společné připomenutí výročí 500 let od počátku evropské reformace připravily církve působící v Brně na neděli 29. října. Ve shromáždění v Komenského kostele kázal biskup Evangelické církve a.v. Marián Čop a účastníky pozdravil Mons. Václav Slouk, děkan církve římskokatolické v Brně. Součástí ekumenického společenství byla slavnost sv. večere Páně.

foto Libor Maláč

Ekumenická bohoslužba k výročí reformace v Třinci

Slavnostní bohoslužba k 500. výročí reformace se 31. října uskutečnila v kostele Slezské církve evangelické a.v. v Třinci. V přímém přenosu ji mohli sledovat diváci České televize. (Na stránkách ČT je snadno k nalezení - doporučujeme shlédnutí.) Ke Kyrie v úvodní části bohoslužby připojili společnou kající modlitbu čelní představitelé velkých církví, které v Třinci působí - biskup ostravsko-opavské diecéze římsko-katolické církve František Václav Lobkowicz a biskup

Slezské církve evangelické a.v. Tomáš Tyrlík. Otiskujeme text jejich společné modlitby.

Sestry a bratři,

vyznejme společně před Bohem a před sebou navzájem naši vinu a prosme našeho milosrdného Otce v nebesích o odpuštění. Činíme tak v důvěře v Pána Boha, který skrze Krista usmířil se sebou celý svět,

(Biskup Lobkowicz:) Všemohoucí Bože, vyznáváme, že dějiny našich církví jsou poznamenány konflikty, napětím i nenávisť. Odpusť všechny křivdy, které si jejich členové navzájem způsobili. Odpusť věřícím, kteří svým nebratrským, ba nelidským jednáním zapírali dílo tvého Syna Ježíše Krista a zarmucovali tvého Ducha svatého. Uzdrav veškerou zatrpklost z dob minulých skrze lásku našeho Spasitele, Beránka Božího. Amen

(Biskup Tyrlík:) Milostivý Hospodine, vyznáváme, že za čestnými hříchy ve vztazích mezi církvemi stály duchovní pýcha a falešná zbožnost, které nás oddělují od sebe navzájem i od tebe. Odpusť nám tyto deformace víry, pročištěj ji ohněm Ducha svatého, abychom si vážili jeden druhého a byli ochotni učit se od sebe navzájem. Požehnej budoucnost, soužití a spolupráci našich církví. Amen.

Podzimní školka mládeže ve Svitavách

Sexualita pšššt!

Letošní školka pro mě začala jednoho nepříliš slunečného dne, když jsme se sestrou utíkaly na Hlavní nádraží v Brně, kde byl sraz na společný odjezd do Svitav. Po vstupu do přeplněné haly nám netrvalo dlouho, než jsme zahlédly pestrobarevný poplackovaný batoh Bena Skály, který nás navedl správným směrem. Při nástupu do vlaku začaly menší komplikace, protože vůz byl mimořádně přeplněný, a abychom se vůbec dostali dovnitř, museli jsme vyhazovat lidi ze sedadel, na které jsme měli místenky, což mi (a věřím, že i ostatním) nebylo moc příjemné. Ale cesta uběhla vcelku rychle, a než jsme se nadáli, vystupovali jsme na nádraží ve Svitavách.

Vedeni Koubou Ryšavým jsme vyrazili směr fara. Když jsme došli, přivítali nás ti, kteří se dopravovali po jiné ose, a s nimi i stoly plné jídla. Jakmile uběhl nějaký čas, když jsme se všichni dosyta najedli a pozdravili, začal impulz Ondry Horkého a jeho sličné asistentky Johy Najbrtové. Během scény jsme se mimo jiné dozvěděli, že bychom snad mohli na té školce zjistit, co to vlastně ta sexualita je. Naspeedování impulzem jsme se hned po skončení scény pustili do speeddatingu, tedy česky takového rychlorande. Vytvořily se dva kruhy, ve vnějším seděli kluci a naproti nim ve vnitřním holky. Každý dostal papír s otázkami, které nám měly dát námět k hovoru. Pokládali jsme si navzájem otázky (budťo vlastní, nebo z papíru) a jakmile Logan zařval „Změná!“ kluci se posunuli o jedno sedadlo vedle a začalo seznamování nové. Když jsme poznali někoho úplně nového, zapsali jsme si jeho jméno na papír. Po tomto opravdu nabitém seznamování jsme byli rozděleni do skupin a začala další hra. Po

dvojcích, nebo jednotlivcích jsme byli voláni ze skupin a dostávali úkoly typu vypít co nejrychleji flašku vody bez použití rukou, poskládat vlaštovku, která doletí nejdál, rozpoznat soundtracky z různých filmů atd. Když hra skončila, zpívaly se společně ještě písničky a nakonec bylo ztišení. Jakmile jsme si donesli věci do gymnázia, ve kterém se přespávalo, šel každý za svou zábavou. Někdo šel relaxovat do čajovny nebo se dívat na film, někdo šel na kebab nebo někam jinam do města.

V sobotu ráno jsme vstávali za melodie písničky „Vážení dospělí račte vstát z postelí“. Po snídani byl impulz od pravoslavného kazatele Jiřího Koláře, který mluvil o intimitě, lásce, a jaké to je vychovávat malá dvojčata. Následovala pro mě velmi zajímavá přednáška od Lukáše Klímy s názvem *Sexualita v Bibli*. Nejenže jsme se dozvěděli, že sexualita je častým motivem v příbězích (např. Na počátku byl člověk jako jedna bytost, jako jedno tělo, a proto se lidé touží stát znovu jednou bytostí.), ale také, jaké je propojení mezi příběhem Kaina a Ábela (po Kainovi dychtí hřích a proto Kain řekne Ábelovi „Pojď na pole“ a tam ho zabije) a Písni písní (žena vidí, že muž po ní touží, a proto mu řekne „Pojď na pole.“). Jakmile přednáška skončila, představili se nám další tři přednášející s minipřednáškami: Petra Michalová s přednáškou *Nemanželský sex*, Gábina Horáková se svou přednáškou *Sex bez lásky* a Aleš Roztočil s přednáškou o homosexualitě. Každý si mohl vybrat jednu přednášku, na kterou by chtěl jít. Já jsem šla na přednášku od Aleše Roztočila, na které nám povídal o historii homosexuálů, homosexualitě v Bibli a častých předsudcích a stereotypech, které se o homosexuálech říkají. Na závěr ještě Anežka (bohužel si nevzpomenu na příjmení), která s Alešem Roztočilem přijela, povyprávěla svůj životní příběh. Moc se mi líbil systém minipřednášek, ale bylo mi líto, že jsem nemohla slyšet všechna témata. Po minipřednáškách byl oběd a po něm začala panelová diskuse s přednášejícími a nově příchozími Radkem Férem a Jakubem Martinů.

Po dobu celé školky jsme si mohli připravovat otázky, psát je na papírky a dávat je na určené místo. Velmi mě potěšilo, že se při diskusi dostalo na všechny otázky, které jsme s holkami napsaly, že jsem dostala odpovědi na všechno, co mě zajímalo. Pak následovaly sporty a dílny. Já popravdě nejsem moc sportovní typ, takže jsem vždycky ráda, že si můžu vybrat z tolika nesportovních a zajímavých dílen. Tentokrát jsem šla na procházku, kterou vedla Evička Freitingerová. Většinu času jsme při pochodu řešili právě probíhající volby. Jakmile jsme se vrátili a skončily ostatní dílny a sporty, čekalo nás krásně připravené ztišení od miroslavské mládeže. Poté byla večeře a po večeři jsme se přesunuli na koncert skupiny Oops. Oops jsem slyšela již dvakrát, ale vždycky mě baví, přestože to není úplně můj styl hudby. Když skončil koncert, nastala volná zábava za hudby DJ Tomíka Ryšavého. Jediné, co mi trochu chybělo, byla písnička YMCA. Pro toho, kdo nechtěl tancovat, byla zase otevřená čajovna a promítaly se filmy.

V neděli jsme se ráno hned sbalili a šli na snídani. Následovaly bohoslužby s krásným hudebním doprovodem a po nich už jen společné rozloučení. Protože přšelo, šli jsme se loučit dovnitř do gymnázia, kde jsme spali, a závěrečné foto se pořizovalo na žebřinách v tělocvičně. Jakmile jsme se všichni naposledy rozloučili, vydala se brněnská část na vlakové nádraží a od tam rovnou směr Brno. V odpoledních hodinách jsme již vystupovali na Hlavním nádraží v Brně.

Letošní podzimní školka ve Svitavách byla celkově mojí čtvrtou školkou, a když nad tím přemýšlím, zatím také tou nejlepší. Prostory byly skvělé (i když v tomhle Blažkov hraje prim) a program se SOMu opravdu velmi povedl. Už se nemůžu dočkat, čím nás překvapí příště.

Ráchel Konvalinková, foto Ben Skála

3.zasedání 41.konventu brněnského seniorátu ČCE

se konalo v sobotu 11. 11. 2017 v pohostinných prostorách v Blahoslavově domě v Brně. Bylo zahájeno pobožností farářky Radky Včelné a nácvikem písně z chystaného nového zpěvníku.

Po ustavení konventu a slibu jeho nových členů jsme se věnovali jako obvykle zprávám o činnosti seniorátu, jeho jednotlivých poradních odborů, Jeronýmovy jednoty, seniorátní Diakonie a brněnské Evangelické akademie za rok 2016. Konventuálové dostali všechny zprávy v dostatečném předstihu, mohli si je prostudovat a případně prodiskutovat na staršovstvech. Jednání proto probíhalo hladce a během rozpravy jsme stihli ještě zvolit Jaroslava Vítku seniorátním farářem na období do konce příštího roku. Konvent se také vyjádřil k několika návrhům na změnu Církevního zřízení, Řádu kazatelů a schválil hospodaření seniorátu za rok 2016 a rozpočet na rok 2018, včetně výše a rozdělení repartic. Podpořili jsme návrh nového loga ČCE i změny textu modlitby Páně, Apoštolského i Nicejsko-cařihradského vyznání víry.

Poté jsme se věnovali tématu letošního konventu, kterým bylo „Postavení farářů v církvi“. Nejdřív nás Petr Zajíc seznámil s výsledky internetové ankety, která proběhla mezi staršími i dalšími členy sborů, o výhodách a nevýhodách farářského povolání. Zajímavé je srovnání názoru laiků s pohledem samotných

farářů a farářek. Zatímco laikové vidí např. možnost bydlení na faře jako výraznou výhodu, u farářů tomu tak není (velké, často obtížně vytopitelné prostory, nutnost stěhování apod.). Naopak k nutnosti jednat a pracovat s lidmi všech generací, povolání a zaměření se faráři staví rozhodně kladněji než laici. Společně pak všichni ohodnotili jako největší výhody: mít podíl na Božím díle, rozmanitost práce a možnost pomáhat druhým, jako nevýhody pak: očekávání, že farář bude stále k dispozici, ztráta víkendů s rodinou a to, že většinou postrádají zpětnou vazbu a nevidí výsledky své práce.

Ve skupinách jsme se potom věnovali čtyřem otázkám:

Jaká obdarování jsou potřebná k farářské službě? Z čeho pramení obavy farářů, proč odcházejí z farářské služby? Chybí současným farářům něco pro jejich službu? Jak zvýšit zájem mladých lidí o kazatelskou službu?

Výsledky těchto rozhovorů budou připojeny k zápisu z jednání.

Jednání konventu bylo zakončeno modlitbou, písní, požehnáním a také poděkováním farnímu sboru v Brně II za vlídné přijetí a výborný oběd.

Zdeňka Vaňásková

Cesta k jednotě je i na nás

V sobotu 14. října se nás sešlo kolem padesáti účastníků z převážně katolické a evangelické církve (včetně několika duchovních z obou církví) ke společné pouti z Brna přes Modřice, Popovice, Rajhrad, Vojkovice, Židlochovice do Nosislavi. Celkem asi 23 km, což jsme absolvovali za cca 9 hodin. Počasí jsme měli jako vymalované - jasno a teplo - nemohli jsme mít lepší.

Tato pouť měla své specifikum - nebyla pouze katolická (jak je velkou tradicí právě v této církvi), ale ekumenická. Pod hlavičkou "Pojďme spolu" tak navázala na tradici poutí, např. vranovské, křtinské, tuřanské i velehradské, současně však i na nejnovější tzv. Poutě smíření. Cílem pouti bylo připomenutí soužití katolíků a evangelíků v posledních stoletích, Čechů a Němců, v této lokalitě jižně od Brna, které bylo tragicky přerušeno v důsledku událostí druhé světové války. Zastavili jsme se na sedmi zastaveních, kde jsme si připomněli historické souvislosti, včetně těch bolestných. Tolik suché konstatování.

Doufám, že ještě nějaký další pisatel popíše třeba jednotlivá zastavení: chtěl bych se spíše věnovat duchovnímu smyslu této pouti.

Náš Pán Ježíš Kristus ve své modlitbě za učedníky před svým ukřižováním prosil svého Otce takto: "Neprosím však jen za ně, ale i za ty, kteří skrze jejich slovo ve mne uvěří; aby všichni byli jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli v nás, aby tak svět uvěřil, že ty jsi mě poslal." (J 17, 20-21) Tato modlitba Pána Ježíše stále čeká na své naplnění. Bohužel jsme to byli my lidé, nazývající se křesťané, kteří jsme v průběhu dvou tisíciletí způsobili rozdělení do dnes už možná desítek různých uskupení, nazývajících se "církve".

Každý upřímně věřící křesťan však cítí, že něco není v pořádku. Proto v posledních desetiletích se mezi křesťany různých denominací tolik mluví o ekumenismu - o snaze sblížit se, spolupracovat a v rámci možností usilovat o budoucí sjednocení. Zajímavé je v této souvislosti se podívat na etymologii

slova "ekumenismus". To vychází z řeckého "oikúmené", což doslova znamená "celek obydleného světa". Toto hnutí začalo mezi protestantskými církvemi už v 19. století, v katolické církvi se probudilo k životu zvláště po druhém vatikánském koncilu (1962 - 1965). Dnes ekumenický dialog probíhá na všech úrovních, mezi teology a hlavními představiteli jednotlivých církví i na nejvyšších postech. Návštěva papeže Františka v luterské švédské církvi loňského roku při příležitosti 499. výročí Lutherova vystoupení může být názorným příkladem.

Kladu si otázku: Mohu i já, obyčejný, řadový věřící nějak přispět k naplnění Kristova přání, "aby všichni byli jedno"? A co tedy mohu, případně mám udělat? Jistě že se nabízí jako první modlitba, ale můžeme pokročit i dále. Takovým hezkým příkladem opravdové ekumeny byla právě proběhlá pouť. Aniž bych chtěl význam této pouti ověřit patetickou svatozáří, přece jen se nemůžu vyjádřit bez emocí. Atmosféra pouti, jak by snad mohli dosvědčit i jiní účastníci, byla prostě skvělá. Já jsem něco podobného už dlouho nezažil. V několika rozhovorech při dlouhé cestě jsme si mohli vyměňovat dojmy i názory na různé oblasti církevního života, které jsou odlišné. Na jednotlivých zastaveních jsme mohli nejen vyslechnout zasvěcený výklad o historii místa, ale společně jsme naslouchali Písmu, zpívali nábožné písně a dokonce jsme společně vyznali svou víru a modlili se modlitbu Páně. Tak na naší, dá se říci nejnižší úrovni, vzniklo krásné společenství jednoty Kristova těla. Domnívám se, že je potřeba budovat dobré ekumenické vztahy také tzv. zezdola. A to tím nejprostším způsobem: naslouchat druhým, pokusit se pochopit názory mého bratra, i když je jiného vyznání, a především stavět přátelské a bratrské vztahy na tom, co nás spojuje. A není toho málo: máme stejného Boha Stvořitele, vyznáváme víru ve stejného Pána Ježíše Krista, pro nás ukřižovaného a vzkříšeného, stejně tak máme stejného Ducha Posvětila, máme stejnou Bibli, která nás provází od kolébky až po závěr našeho života, máme společnou modlitbu Páně i vyznání víry, dokonce i některé písně máme stejné, např. Tebe, Boha, chválíme a mnohé další. Naše bohoslužby jsou v mnoha aspektech velice podobné. A přece plná jednota je stále jakoby v nedohlednu. Tím více je nutné, podle mého názoru, se častěji scházet a poznávat a budovat mosty mezi námi zezdola.

Při rozhovoru s jedním účastníkem jsem se dověděl, že je opět důvod k vzájemnému nepochopení a intoleranci. V katolické církvi existuje určitá skupina věřících, která prosazuje znovupostavení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze. Proti tomuto záměru se ovšem zdvihla vlna nevole v táboře protestantském, zvláště z okruhu Církve československé husitské. A tak je zase na světě další důvod k vzájemnému nepochopení a výčitkám. Takhle ovšem k naplnění Kristovy modlitby nepřispějeme. Já bych to těm katolíkům nechal postavit: ať si tímto způsobem uctí Pannu Marii, když všichni víme, že katolická církev má Matku Boží ve zvláštní úctě (a chci dodat: nepokládají ji za Bohyni, ale pouze za Bohorodičku). Mariánský sloup byl vztyčen jako projev díků Panně Marii za úspěšnou obranu Prahy před Švédy na podzim roku 1648, a ne jako pomník vítězství katolické strany v bitvě na Bílé hoře roku 1620. Tak vlastně stržení sloupu bylo mylně interpretováno jako odpověď na ukončení třistaleté habsburské nadvlády včetně násilné rekatolizace. Spory o to, zda znovu postavit nebo nepostavit mariánský pomník začaly hned po sametové revoluci. Vznikly dokonce petice s podpisy na obou stranách, při čemž výrazně více měla strana zastánců obnovení. Podle posledního rozhodnutí ze září 2017 však zastupitelé hlavního města změnili názor a znovu postavit pomník Panně Marii neschválili, když předtím bylo už téměř jisté, že se akce zdaří. Tak vlastně civilní orgán zhatil naděje katolických kruhů. Domnívám se ale, že v dnešní době bychom se už měli umět my křesťané z obou táborů rozumně domluvit a nedělat si naschvály. Aby mohla být naplněna Ježíšova modlitba za jednotu.

Cesta k plné jednotě bude ještě hodně dlouhá. A hodně svízelná. Pravděpodobně se my starší nějakého faktického sjednocování nedožijeme. Za dva tisíce let naší křesťanské historie jsme naši víru v jediného Boha a Jeho Syna Ježíše Krista dost pokřivili a znevěrohodnili pro ty, kdo dosud hledají. Máme co napravovat. Ale cesta k jednotě je možná a otevřená. Záleží i na každém z nás, zda ji budeme stavět nebo ničit.

Felix Davídek, foto Jiří Gruber

BIBLICKÁ PŘÍRODOVĚDA

Drahokamy

Drahé kameny byly ve starověku považovány za něco výjimečného nejen pro svou vzácnost, ale především pro svou barevnost, která připomínala barvy duhy. Drahé kameny byly proto považovány za jakýsi pozdrav z nebeského světa, za znamení z ráje, jak dokládá první zmínka o karneolu v Bibli.

*Gn 2,10 Z Edenu vychází řeka, aby napájela zahradu. Odtud dál se rozděluje ve čtyři hlavní toky. Jméno prvního je Píson; ten obtéká celou zemi Chavílu, v níž je zlato, a zlato té země je skvělé; je tam také vonná pryskyřice a **kámen karneol**.*

Karneol je také nejčastější překlad různých názvů pro drahé kameny v ekumenickém překladu, ale ani u ostatních názvů si nejsme docela jistí, protože starověk kameny nerozlišoval podle chemického složení, ale především podle barev. Podobně jako zlato se ani drahé kameny na půdě Palestiny

nenacházely a musely být získávány díky dálkovému obchodu. Ještě vzácnější a důležitější je moudrost. Tu však mohl člověk nalézt v Božím slovu, které bylo všem přístupné.

*Ez 27,16 Kupčil s tebou Aram s mnohými tvými výrobky a dodával na tvé trhy **malachit**, nach, pestré látky, bělostné plátno, korály a **rubín**.*

*Jób 28,12-23 Ale moudrost, kde se najde? Kde je místo rozumnosti? Člověk nezná její cenu, v zemi živých se nenajde. Propastná tůň praví: »Ve mně není«, moře říká: »Já ji nemám«. Nelze ji získat za lístkové zlato, její hodnota se nevyváží stříbrem, nemůže být zaplácena ofířským zlatem, **vzácným karneolem či safírem**. Nedá se srovnat se zlatem či se sklem ani směnít za věci z ryzího zlata, natož za **korál a křišťál**; moudrost má větší cenu než perly. Nedá se srovnat s **kúšským topasem**, nedá se zaplatit nejčistším zlatem. Odkud tedy přichází moudrost? Kde je místo rozumnosti? Je utajena před očima všeho živého, zahalena i před nebeským ptactvem. Říše zkázy a smrt říkají: »Pouze jsme zaslechly pověst o ní.« Jenom Bůh rozumí její cestě, on zná také její místo, neboť on dohlédne až do končin země, vidí vše, co je pod nebem.*

V praxi se drahé kameny používaly například jako materiál na pečetidla, kterými lidé stvrzovali smlouvy nebo označovali svůj majetek. Protože drahé kameny byly poměrně tvrdé, používalo se k rytí znaků železo nebo nejtvrdší známý nerost - korund, protože diamant tehdy lidé ještě neznali. Takový nápis byl prakticky nezničitelný, což je pro proroka znamením, že modloslužbu nelze smazat ani zatajit.

*Jer 16,20 "Může si člověk udělat bohy? Žádní bohové to nejsou. Proto hle, já jim dám poznat, tentokrát jim dám poznat svou moc a bohatýrskou sílu, poznají, že moje jméno je Hospodin." Judův hřích je zapsán železným rydlem, je **vyryt diamantovým hrotem** na tabulku jejich srdcí, na rohy vašich oltářů.*

Pečetní kámen se jménem slouží jako obraz toho, co je trvalé a nesmazatelné, což může být například láska mezi mužem a ženou.

*Pís 8,6 Položíš mne jako pečet na srdce své, jako **pečetní prsten** na ruku svou. Nebo silné jest jako smrt milování, tvrdá jako hrob horlivost; uhlí její uhlí řeřavé, plamen nejprudší.*

Ale pokud by si člověk dělal automatický nárok na Boží přízeň, měl si připomenout neblahý konec syna krále Joakima.

*Jr 22,24 Živť jsem já, dí Hospodin, že byt' pak byl Koniáš syn Joakima, krále Judského, **prstenem pečetním** na mé ruce pravé, však tě i odtud strhnu.*

Drahé kameny sloužily také jako ozdoby ve špercích. Byla to vzácnost ceněná často ještě víc než samotné zlato, jak dokládá prorocký výrok o zbytku Izraele, který se vrátil ze zajetí.

*Za 9,16 Tak je Hospodin, jejich Bůh, v onen den zachrání, stádečko svého lidu. **Jako drahokamy v čelence** budou zářit nad jeho zemí.*

Zvláštní forma vápence - alabastr se používal k výrobě lahviček na vonné látky, jejich cena se rovnala ročnímu příjmu dělníka. Nemohla proto být v obvyčejné hliněné nádobě, která se mohla snadno rozbít.

*Mk 14,33 Když byl v Betanii v domě Šimona Malomocného a seděl u stolu, přišla žena, která měla **alabastrovou nádobku** pravého vzácného oleje z nardu. Rozbila ji a olej vylila na jeho hlavu. Někteří se hněvali: "Nač ta zrátá oleje? Mohl se prodat za víc než tři sta denárů a ty se mohly dát chudým."*

O tom, že drahé kameny neměl jen král, ale i někteří bohatí lidé v Izraeli, svědčí dobrovolná sbírka, která byla vykonána při zřízení stánku smlouvy (Ex 25,2) a podobně i při stavbě jeruzalémského chrámu.

1Pa 29,2 Potom řekl král David celému shromáždění: „Pro dům svého Boha jsem připravil, co jsem mohl: zlato pro zlaté náčiní, stříbro pro stříbrné, měď pro měděné, železo pro železné, dřevo pro dřevěné, **kameny karneolové pro vsazování, kameny pestře zbarvené a různé drahokamy i množství mramoru.**

Mezi nejvzácnější drahokamy patřil safír. Má modrou až purpurovou barvu, která vynikala zejména na bílém pozadí. Pro svou barvu byl považován za kámen z nebe. Proto se hodí k vykreslení toho, jak vzácný může být nevěstě její milý.

Pís 5,14 Jeho ruce jsou válce zlaté taršišem posázené, jeho břicho je mistrné dílo ze slonoviny **safíry vykládané.**

Podobný obraz však poslouží prorokovi, který chce naopak vylíčit kontrast mezi slávou a zkázou Božího lidu. Ti, kteří měli tváře červené jako korály a jasně modré safírové žíly, zčernali jako saze.

Pl 4,7 Její zasvěcenci byli čistší než sníh, bělejší než mléko, brunátnější nad korály, jejich **žíly byly jako safír.** Avšak nyní jejich postava potemněla víc než saze, na ulicích je nepoznají, na kostech se jim svařila kůže, vyschla, až byla jak dřevo.

Největší sbírka drahých kamenů se nacházela na rouchu velekněze. První zdobila nárameníky a druhou nosil velekněz na prsou. Každý kámen byl odlišné barvy a symbolizoval jeden z dvanácti kmenů. Velekněz nosil drahokamy všem viditelně na prsou, aby bylo zřejmé, že před Hospodinem zastupuje všechna pokolení. Také tyto kameny byly získány díky dobrovolné sbírce.

Ex 35,27 Předáci přinášeli **karneoly a kameny pro zasazení do nárameníku a náprsníku,** každý muž a žena, které pudilo srdce, dobrovolně přinášeli všechno potřebné k dílu, které skrze Mojžíše přikázal Hospodin vykonat.

Ex 28,9 Vezmeš **dva kameny karneoly** a vyryješ do nich jména synů Izraele: šest jmen do jednoho kamene a zbývajících šest jmen do druhého kamene podle pořadí narození. **Jako kamenorytec vyrývá pečeť, tak vyryješ do obou kamenů jména synů Izraele.** Vsadíš je do zlatých obrouček a umístíš oba kameny na vrchních částech nárameníku, aby byly připomínkou synů Izraele. Áron bude jejich jména nosit na obou ramenou před Hospodinem, aby je připomínal.

Ex 28,15-20 Zhotovíš také umně utkaný náprsník Božích rozhodnutí. Uděláš jej týmž způsobem jako nárameník; ze zlata, z látky fialově purpurové, nachové a karmínové a z jemně tkaného plátna. Bude čtvercový a dvojitý, jednu píd' dlouhý a jednu píd' široký. **Vysadíš jej drahými kameny ve čtyřech řadách: v první řadě rubín, topas a smaragd; v druhé řadě malachit, safír a jaspis; v třetí řadě opál, achát a ametyst; ve čtvrté řadě chrysolit, karneol a onyx.** Všechny budou zasazeny do zlaté obruby. Kameny budou označeny jmény synů Izraele; bude jich dvanáct podle jejich jmen; na každém bude vyryto jeho jméno jako na pečetí podle dvanáctera kmenů.

Když si náprsník pokusíme představit, musel být jako zářivá paleta různých barev zasazená do zlaté obruby. V první řadě kámen červený, žlutý a zelený, v druhé zelený, modrý a tmavě zelený, v třetí žlutý, průsvitný a červený a ve čtvrté řadě žlutý, bílý a zelený. Tyto vzácné kameny byly v představě tehdejších lidí zapůjčeny z ráje a patřily trvale do nebeského světa. Stejně barevné kameny měl před sebou (na sobě) i Hospodin a Izraelci proto věřili, že nikdy nebudou zapomenuti. Barevné kameny připomínaly duhu, která byla považována za znamení Boží milosti.

*Zj 4,2-3 Ocitl jsem se ve vytržení ducha: A hle, trůn v nebi, a na tom trůnu někdo, kdo byl na pohled jako **jaspis a karneol**; a kolem trůnu **duha jako smaragdová**.*

Z podobné představy vychází prorocký výrok o tyrském králi (městě), který bude brzy stržen ze své slávy a velikosti. Kdysi byl vzácný jako devět vzácných kamenů a nakonec po něm zůstane jen spáleniště.

*Ez 28,11 "Lidský synu, začni žalozpěv nad týrským králem. Zapěj o něm: Toto praví Panovník Hospodin: Byl jsi věrným obrazem pravzoru, plný moudrosti a dokonale krásný. Byl jsi v Edenu, zahradě Boží, **ozdoben všemi drahokamy: rubínem, topasem, jaspisem, chrysolitem, karneolem, onyxem, safírem, malachitem a smaragdem**.*

Když chce prorok povzbudit Judejce žijící v Babyloně, aby se vrátili do zničeného Jeruzaléma a obnovili jeho slávu, slibuje jim Boží pomoc a požehnání pomocí obrazu města, které je z drahých kamenů a jehož stavitelem je sám Bůh.

*Iz 54,10 I kdyby ustoupily hory a pohnuly se pahorky, moje milosrdenství od tebe neustoupí a smlouva mého pokoje se nepohne, praví Hospodin, tvůj slitovník." "Ty utištěná, vichrem zmítaná, útěchy zbavená, hle, **já ti do omítky vsadím drahokamy, za základ ti dám safíry. Cimbuří ti udělám rubínová, brány berylové a celé tvé obezdění z drahokamů**. Všichni tví synové budou Hospodinovými učedníky; hojnost pokoje zjednám tvým synům.*

Podobnou naději má i stárnoucí Tobit v apokryfní knize Tobiáš, ačkoli žil v Ninive a splnění této naděje se mohli dočkat až někteří z jeho potomků.

*Tob 13,15 **Brány Jeruzaléma budou postaveny ze safírů a smaragdů a všechny tvé zdi z drahokamů**; věže Jeruzaléma budou vystavěny ze zlata a jejich hradby z ryzího zlata. **Jeruzalémské ulice budou vydlážděny rubíny a kameny z Ofiru**; jeruzalémské brány se budou ozývat radostnými zpěvy a všechny domy řeknou: Haleluja! Buď veleben Bůh Izraele! V tobě se bude chválit svaté Jméno na věky věků!*

Na tuto naději navazuje autor knihy Zjevení, když popisuje nebeský Jeruzalém, jehož základy jsou ze samých drahých kamenů, podobných těm,

kteře byly vsazeny do náprsníků velebně. Jen jejich pořadí a názvy už si přesně nepamatoval a svitek tořy s sebou ve vězení asi neměl.

*Zj 21,18-20 **Hradby jsou postaveny z jaspisu a města je z ryzího zlata, zářícího jako křišťál. Základy hradeb toho města jsou samý drahokam: první základní kámen je jaspis, druhý safir, třetí chalcedon, čtvrtý smaragd, pátý sardonyx, šestý karneol, sedmý chrysolit, osmý beryl, devátý topas, desátý chrysopras, jedenáctý hyacint a dvanáctý ametyst.***

Jako první základní kámen je uveden jaspis, jehož zelená barva připomíná zeleň rostlin a je proto symbolem toho, co je stále živé a svěží. To byl také důvod, proč se drahokamy vsazovaly do královských korun a sloužily jako výzdoba kostelů, které byly pozemskou zmenšeninou nebeského Jeruzaléma. Stačí připomenout kapli Svatého kříže na Karlíštejně nebo kapli svatého Václava v pražské katedrále.

Ale i drahokamy se mohou ukázat jako bezcenné a zbytečné (Zj 18,11). To jedině, co zůstane a obstojí, je evangelium.

*1Kor 3,13 Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, **drahého kamení**, či ze dřeva, trávy, slámy - dílo každého vyjde najevo. Ukáže je onen den, neboť se zjeví v ohni; a oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka.*

Kromě barevných kamenů lidé obdivovali také čirý křišťál (z řeckého základu KRYOS, který znamená ledový). Lidé se totiž domnívali, že jde o led, který ztvrdl natolik, že se již teplem nerozpustí. Když si představovali nebe, přirovnávali ho k průhlednému křišťálu. Tato myšlenka se poprvé objevuje v knize Exodus a přes proroka Ezechiela přechází až do knihy Zjevení. Podle pozdějších výkladů upomíná křišťálové moře na vodu křtu a řeka živé vody na milost Ducha svatého.

*Ex 24,9-11 Pak Mojžíš a Áron, Nádab a Abihú a sedmdesát z izraelských starších vystoupili vzhůru. Uviděli Boha Izraele. Pod jeho nohama bylo cosi jako **průzračný safir**, jako čisté nebe. Ale nevztáhl ruku na nejpřednější z Izraelců, ačkoli uzřeli Boha; i jedli a pili.*

*Ez 1,22 Nad hlavami bytostí bylo cosi podobného klenbě jako **třpyt oslnujícího křišťálu** rozpatého nahoře nad jejich hlavami.*

*Zj 4,5 Od trůnu šlehalý blesky a dunělo hromobití; před trůnem hořelo sedm světel - to je sedmero duchů Božích; a před trůnem moře **jiskřící jako křišťál** a uprostřed kolem trůnu čtyři živé bytosti plné očí zředu i zezadu.*

*Zj 21,10 Ve vytržení ducha mě vyvedl na velikou a vysokou horu a ukázal mi svaté město Jeruzalém, jak sestupuje z nebe od Boha, zářící Boží slávou; **jeho jas jako nejdražší drahokam a jako průzračný křišťál.***

*Zj 21,21 A náměstí toho města je z ryzího zlata jako z **průzračného křišťálu.***

*Zj 22,1-2 A ukázal mi řeku živé vody, **čiré jako křišťál**, která vyvěrala u trůnu Božího a Beránkova.*

Jiří Gruber

Úvodník: J. Gruber -1, J. Vítek -25, V. Zikmund -53, J. Hofmanová -81, J. Slámová: 1. květen = 1. máj -109, S. Jacobea -137, H. Dvořáková -165, M. Horák: Kdo je v Brně Doma? -197, J. Soběslavský ml. -225, Štěpán Hájek -253.

Bylo: J. Zmeškalová: Adventní výlet s dětmi -2, J. Slámová: Dárkování v Židenicích -3, J. Gruber: Voda pro Etiopii -4, Martin Fendrych o demokracii -6, J. Hofmanová: Devátý synod leuenberských církví v ČR -7, J. Slámová: Advent 2016 na CZŠ v Líšni -9, B. Syptáková: Brno I - dětská vánoční slavnost -26, R. Včelná: Brno-Židenice: vánoční hra dětí -27, S. Jacobea: Mečení jehňátek v Blahoslavově domě -29, J. Procházková: Brno-Husovice -30, J. Slámová: Alianční týden modliteb -30, H. Běťáková: Brněnské sboropění II -54, S. Jacobea: Plesem -56, M. Melicharová: Sborová neděle v Brně I -57, G. Horáková: Bazar pro Bakhitu -58, M. Horák: Jarní presbyterní konference -82, J. Gruber: Slavnost v Brumovicích -83, L. Nováková: Výlet s NŠ do Znojma -110, T. Procházka: Sborový víkend husovického sboru -110, J. Hofmanová: Zpráva o volbě faráře a poloviny staršovstva -112, M. Priknerová: Co by měl vědět každý presbyter -112, M. Vaňásková: Sborový víkend židenického sboru -138, J. Gruber: Brány Jeruzaléma a Ježíšův soprán -139, E. Freitingerová: Jarní školka mládeže na Blažkově -141, I. Cimr: Trojí porce, trojí trefa -142, J. Franců a D. Mikolášek: Cesty za architekturou -166, S. Jacobea: Konfirmace v Brně II -168, M. Procházková: Nocí kostelů podeváté -169, S. Jacobea: Noc kostelů 2017 v BD -171, Š. Hájek: V husovickém sboru -171, M. Židková, J. Sláma, M. Joanidisová: Souznění (s Martinem Lutherem) v Nosislavi -172, Zpráva z 3. zasedání 34. synodu ČCE -175, E. Procházková: Konfirmace v Husovicích -198, A. Oukropcová, A. Syptáková: Pavlova misijní cesta na Blažkov -199, M. Marek: Blažkov Brno II -201, T. Procházka: Lovětín 2017 -201, M. Melicharová: Brno I - Křesťanská služba -202, I. Oukropcová: Katolická charismatická konference -203, D. Staňková: Vzpomínka na Kirchentag -204, J. Slámová: ESBU 2017 -206, J. Franců: Návštěva z Basileje -226, J. Hofmanová: Jak jsme stanovali v Červeném kostele -228, J. Grombiříková: O hledání a setkání -229, D. Vtípilová: Slavnost díkčinění a jarmark na faře v Brně I -254, Ekumenická bohoslužba k výročí reformace v Brně, v Třinci -255, R. Konvalinková: Podzimní školka mládeže ve Svitavách -256, Z. Vaňásková: Konvent brněnského seniorátu -258, F. Davídek: Cesta k jednotě je i na nás -259.

Biblická přírodověda: (J. Gruber): Slunce I -10, II -31, Oheň I -59, II -89, Větr I -113, Větr II -145, Zlato -176, Kámen I -207, Kámen II -230, Drahokamy -261.

O čem se hovoří: H. Svobodová: Základní příjem - nárok na důstojný život nebo pouze sen? -14, J. Vondrová: Nemáme děti. Protože je nechceme -37, J. a H. Davidovi: Mít děti -38, J. Vondrová: Jeden svět 2017: Umění spolupráce -64, J. Vondrová: Banky, které ničí svět? -93, R. Pikna: Je setrvalý stav udržitelný? -95, F. Davídek: Evropa páchá kulturní sebevraždu -117, J. Gruber: Křesťanské hodnoty znovu objevené -118, J. Vondrová: Nejlepší odpad je ten, který nevznikne -143, J. Vondrová: O generaci, která se dobrovolně rozhodla žít jinak -214, L. Ryšavá: Od pestrých přes váhavé k věrným -215, J. Vondrová:

Kolo, auto, záhonek či šicí stroj na poli sdílení -268, M. Ryšavý: Chvála kola - 269.

Co zaujalo čtenáře: F. Davídek: Červený kostel a růžový tank -150.

Osobnosti české reformace: (L. Hájek) Poslední Rožmberkové, Vilém a Petr Vok I -152, II -185, III -216, IV -245.

Historie: V. Doleželová: Červený kostel má letos 150 let -239.

Přečetli jsme: Víra v budoucnost -13, Civilizace života? Ta, která bere vážně smrt -66, Boží všemohoucnost-co je to? -99, J. Veselý: Pohled na minulé století -124, Prasklé hliněné nádoby -148. Povídka: B. Ferrero: Čekání na Boha -15.

Rozhovor: L. Dobrovolná: Iva Květoňová -242; P. Konečný: Válka na Ukrajině pokračuje -275.

Žili mezi námi: Melanie Keřkovská -35, Josef Veselý -77, Miluše Nováková -104, Mirko Nagy -106, I. Oukropcová: Dana Dobešová -248, Jan Pellar: Miluše Kleinová -250.

Brněnští kazatelé: (připravuje J.Vítek) Bohuslav Otřisal -16, Štěpán Šoltész-39, Vladimír Kalus -273.

Naši presbyteři: Brno-I, Milan Ryšavý -18, Bo-II, Petr Bouda -20, Bo-Ž: Jana Slámová -41, Bo-H: Vladimír Zikmund -43, Bo-I: Miroslava Priknerová -68, Bo-II, Petr Dobrovolný -69, Brno-Ž, Rmilie Hořicová -97, B-I, Jan Soběslavský -98, Bo-H, Miroslava Šidlová -120, Bo-I, Dagmar Vtípilová -122, Bo-Ž, Eva Dušková -149, Bo-Ž, Anna Marie Fikejšová -182, B-I, Pavel Bureš -183, B-I, Stanislav Dvořák -236, Bo-II, David Miklánek -237, Bo-II, Lenka Floriánová -271, Bo-I, Dušan Sedláček -272.

Z brněnských sborů ČCE: J. Grombiříková: Sněžný Heřmanov -86, V. Janda: Úterní setkávání v Blahoslavově domě -87, J. Slámová -88, Ze sborových statistik: 2015/16 -97, Ze synodní rady: Biblické heslo na rok 2017 -48.

Ekumena: J. Hofmanová: Společné prohlášení římských katolíků a luterských církví uvedlo jubilejní reformační rok -72.

Cestujeme: M. Horák: Do sedce Sahary I -45, II -70, J. Franců: Tenerife I -127, II -158, L. Zukalová: Srí Lanka v 5 obrazech -187.

Bude: 21, 50, 74, Ke světlu -75, 103, M. Joanidisová: Pozvání do Evangelické akademie -130, Živel architektura -132, Seniorátní souznění s Matinem Lutherem -134, Noc kostelů - 9. 6. 2017 v brněnských sborech -155, 192, 219, Pojdme spolu - ekumenická pouť jižní Moravou -220, 221, 247, 279.

Lidé ve sboru: 23, 50, 76, 102, 135, 163, 194, 222, 251, 278.

Díky a prosby: 23, 49, 79, 103, 135, 162, 195, 250, 279.

Ze staršovstva: 24, 52, 79, 107, 136, 164, 196, 224, 252, 280.

Redakční rada: v roce 2017 časopis připravovala pod vedením Jiřího Grubera redakční rada ve složení: Hana Dvořáková, Jan Franců, Ladislav Hájek, Jana Hofmanová, Alexandra Jacobea, Martin Horák, Marie Melicharová, Jarka Procházková, Jana Slámová, Radka Včelná, Jaroslav Vítek, titulní strana: Iva Tůmová.

Kolo, auto, záhonek či šicí stroj na poli sdílení

Sdílejte se s bratřími v jejich nouzi, ochotně poskytněte pohostinství.

Římanům 12,13

Když jsem se před pár lety rozhodla dojet z Brna do Vídně na kole, nečekala jsem, že největší zážitek, který si z tohoto města odvezu, bude právě cyklistický. Fenomén zvaný bikesharing - sdílení kol je však už čtyři roky doménou i některých českých měst, jen v trochu jiné podobě, než je ta vídeňská.

Vídeň byla ještě před deseti lety městem pro cyklisty nepříznivým. Dnes tam jezdí na kole téměř každý, ať už na vlastním, či na půjčeném. Odpovídají tomu i změny v dopravním značení, budování cyklopruhů a cyklotras. K rychlému rozvoji přispělo velkou měrou právě sdílení kol.

A protože z Vídně je to do Brna blízko a protože lidé jsou všude kreativní, vznikla v Brně v roce 2013 skupinka nadšenců, kteří vytvořili Rekola. To jsou ta růžová kola zaparkovaná dnes u sloupů či zábradlí po Brně, Praze, Olomouci, Českých Budějovicích, Teplicích a Kladně.

Na začátku systém používal starší darovaná kola, která parta nadšenců o víkendech seřizovala, barvila na růžovo a vypouštěla do ulic. Lidé si předplatili za pár stovek ročně možnost kola využívat a pak díky mobilní aplikaci nebo sms zprávě vždy zjistili kód k zámečku u kteréhokoli kola, na kterém se chtěli svést.

Celý systém se postupně profesionalizuje. Kola kontrolují odborníci a mají GPS senzory. Uživatelů a měst s růžovými koly přibývá. Systém umožňuje jednorázovou výpůjčku a platbu kreditní kartou. Přiblížil se tak systémům západních měst.

Sdílení se ale ve stále větší míře projevuje i v automobilové dopravě. A teď nemám na mysli stopaře nebo taxíky. Existují aplikace a webové stránky, které nabízejí spolujízdu - kdy řidič předem napíše, kdy a kam pojedete a kolik míst má na této trase volných a rád by je za nějakou finanční částku zaplnil. A šetřil tak pohonné hmoty, které by bylo nutné spotřebovat, pokud by se každý člověk přepravoval sám. Stejně tak mohou lidé poptávat své potenciální řidiče.

A existuje i možnost sdílení automobilů. Prvním českým carsharingem bylo v roce 2003 Auto napůl. Následovaly další společnosti. Dnes je v nabídce těchto firem několik set aut, které si lidé mohou půjčit, třeba aby se dostali o víkend na chatu, a pak je zase vrátit. Systém slouží lidem, kteří nechtějí auto vlastnit (nevyplatí se jim to finančně, chtějí být ekologicky zodpovědní atd.), ale jen občas užívat.

Auto napůl nyní poskytuje sdílení aut pravidelně asi tisícovce lidí. Od původního družstva, ve kterém se jeho členové společně podíleli na nákupu a provozu aut, se přeměnil v klasickou firmu vlastníci vozidla, a zákazníky, kteří si je půjčují.

Téma sdílení by jistě vydalo na několik samostatných článků. Protože se samozřejmě netýká jen dopravy. Ráda bych tedy pro příklad zmínila ještě další dvě zajímavé možnosti, které kolem sebe pozoruji a považuji je za sympatické.

V Praze například existuje sdílená šicí dílna - místo, kde ženy nashromáždily šicí stroje, overlock, nabízejí látky a člověk tam může přijít šít nebo se přihlásit na kurz.

Za zmínku stojí i komunitní zahrady. Ty se rozvíjejí zejména ve městech s panelákovými sídlišti. Tedy tam, kde lidé nemají možnost mít vlastní zahrádku a často ani balkon. Takhle si na určité ploše předplatí záhonek nebo pytel s hlínou a mohou tam pěstovat, co je jim libo. Zároveň se mohou setkat a předávat si rady nebo tipy.

Sdílení je slovo, které je pro mne čím dál hezčí - právě tím, co všechno je v něm ukryto. Ušetřit peníze za nákup auta, šicího stroje či čehokoli dalšího.

Šetřit přírodní zdroje nutné na výrobu, provoz a údržbu dané věci. Ale také možnost setkat se s podobně smýšlejícími lidmi a vzájemně si poradit. Sdílejme. Vyplatí se to.

Jana Vondrová

Chvála kola

Moje první vzpomínky na jízdu na kole jsou hodně staré, ale krásné. Čekávali jsme s mladším bratrem ve věku několika málo let na tatínka u vrat, až se vrátí z práce na svém černém arabovi. Posadil nás postupně na dřevěné polstrované sedátko přimontované na štangli (které i se stupačkami na vidlici sám vyrobil) a objel s námi dlouhé miroslavské náměstí až pod kaštiny u pošty a zpět. Kdo

bude první, jsme se nejspíš hádali. Pak ale dlouho nic, dětské kolo pro nás bylo nedostupné.

Naštěstí jsme jezdili o prázdninách na týden do Brna ke strýci Lubošovi a tetě Maři, kteří bratrance Ivanovi pořídili staršího pionýra, to bylo dětské poloviční kolo. Dodnes si pamatuji opojnou chvíli, kdy bratranec Ivan pustil sedlo a jen za mnou zavolal: „Jedeš sám!“ a já dojel po chodníku na Šumavské od Kounicovy skoro až ke křižovatce Pod kaštany.

Pak jsme jezdili na mamčině dámském kole, než jsme získali až coby náctiletí kolo s přehazovačkou. Dostali jsme ho od rodičů za práci na družstevní poli; třídili jsme okurky, které maminka sbírala. Skvělá jízda na takovém kole byla vykoupena dlouhými hodinami práce na sálajícím slunci beze stínu. Ani na to jen tak nezapomenu.

Svého vlastního kola jsem se dočkal až jako student na technice. Dost dlouho trvalo, než se mi podařilo koupit vysněného favorita. To zase vyžadovalo čekání o útercích a čtvrtcích od třetí či čtvrté ranní před prodejnou na Orlí, až v osm otevrou a začnou prodávat ta tři čtyři kola, která uvolnili do prodeje veřejnosti. Nevím nevím, zda mi to dnes mladí uvěří. Měli by, stejně jako si připomenout staré „dobré“ časy ti starší. Ale abych staré časy jen nehaněl - kola značky Ukrajina byla k dostání kdykoli, ovšem kdo si ho tak snadno koupil, poznal pravdivost rčení, co je dřina.

Kolo je skvělá věc; člověk se na něm dostane i docela daleko (mně zkazila dosažený rekord - Kap Arkonu na Rujáně - až služební cesta do Sýrie ve 33 letech), má přitom dobrý pocit, že to nebylo zadarmo, že ho nevezl někdo či něco. Nesmrdí, nehlučí. Cyklista není ochuzen o vnímání světa kolem, nejede zas moc rychle. S rostoucím věkem se tento benefit dokonce zlepšuje!

Na kole se dá i sportovat, ale je smutné, že si skoro všichni lidi (minimálně ve větších městech kromě Břeclavi, Strážnice apod.) dnes ježdění na kole spojují pouze s touto namáhavou činností. Já se už po dlouhá léta, co jezdím na kole do práce, na faru, někdy do kostela, dříve s dětmi (už na lepší sedače než na arabovi) do kroužků, snažím přesvědčit okolí, že provozuji MID (městskou individuální dopravu). Z toho důvodu nemusím pořizovat nákladné (a dost často směšné) oblečky s reklamami na kde co, ale na konferenci jet i v saku. Netřeba se pak převlékat, natož sprchovat (i když při jízdě například do krpálu na Lerchovu se pak musí opravdu pomaleji).

Nemyslím si ovšem, že cyklistická doprava zachrání města, ale na příkladu Holandska i jiných zemí je vidět, že větší využívání této možnosti by určitě bylo přínosem. A není k tomu potřeba bezhlavě budovat cyklostezky odnikud nikam i tam, kde na to prostě není místo, jako mnohde u nás v Brně. Jezdím po Brně už dost dlouho na to, abych si troufnul říct, že stačí trocha ohleduplnosti; u řidičů aut se skoro zlepšuje, mnozí cyklisté by se jí měli taky učit.

Kdo může, ať zkusí, půjčoven kol po ulicích přibývá. Začněte na méně frekventovaných ulicích, pokud se jim nemůžete i později vyhnout vůbec. Bez přílby raději nikdy, bez osvětlení jen opravdu za dobrého světla. Kolo šetří čas, zastaví i zaparkuje skoro kdekoli, nedostanete od nikoho rýmu!

Milan Ryšavý

Brno II, Lenka Floriánová, * 1967

Jak dlouho už jste ve staršovstvu a jakou oblast sborové práce máte na starost?

Ve staršovstvu sboru Brno II jsem druhé volební období. Protože žiji v Tišnově, zastupuji zdejší kazatelskou stanici. Když jsme se do Tišnova v roce 2000 přestěhovali, scházelo se nás při bohoslužbách poskrovnu, v současné době mám radost z toho, že jsme se rozrostli o nově příchozí mladé rodiny a z původních 7-10 přítomných je nás minimálně jednou tolik.

Mám na starosti vánoční nákup knih pro děti, což vykonávám s velkým potěšením.

Můžete se krátce představit (vaše zaměstnání, rodina)?

Pocházím z Třebíče a nyní žiji 15. rok v Tišnově. Pracuji jako učitelka v malinké venkovské mateřské škole ve Štěpánovicích. Jsem maminkou čtyř dětí a manželkou skvělého muže.

Jaké máte koníčky a kde nejraději trávíte volný čas, víkendy, dovolenou?

Od mala mám vštěpovanou lásku k přírodě a ke všemu živému. Ráda cestuji a poznávám nové lidi a neznámá místa. Často navštěvuji divadlo, chodím na koncerty, ráda čtu a trávím čas s rodinou.

Odkud pocházíte a jaká byla vaše cesta k víře, kdo nebo co vás nejvíce ovlivnilo?

Narodila jsem se v Třebíči v katolické rodině. Moje cesta k víře vedla přes Vysočinu, evangelický sbor ve Svatouchu a později společenství evangelíků v Klášteře nad Dědinou ve východních Čechách, kde jsem téměř deset let s rodinou žila. Na této cestě jsem měla velké štěstí poznat spoustu milých a vzácných lidí, kteří ovlivnili mé směřování, a toto štěstí mne provází neustále.

Která biblická postava, kniha nebo téma jsou vám blízké a proč?

Asi jako každý mám v Bibli svá oblíbená místa, která mě provázela v nejrůznějších životních momentech. V poslední době jsem se často vracela k proroku Jonášovi. Silně na mě působí slova z Listu Židům z 11. kapitoly: „Věřit Bohu znamená spolehnout se na to, v co doufáme a být si jist tím, co nevidíme.“ Učím se spoléhat a mám radost z toho, když se mi to daří. Učím se přijímat věci, které mě v životě potkávají právě s tímto vědomím.

Jaká kniha nebo film, divadelní představení či výstava vás v poslední době zaujala?

Nedávno jsem dočetla knihu od Jana Němce o významném českém fotografovi Františku Drtikolovi „Dějiny světla“. K mým oblíbeným autorům patří Martin Buber, Amos Oz, Ellie Wiesel a další, neboť je mi blízká židovská tematika.

O čem v souvislosti se sborem a církví nejvíce přemýšlíte? Co byste doporučovala?

Momentálně jsem zaujatá projektem Diakonie „Doma“, který se věnuje problematice uprchlických rodin přímo v Brně. Tento projekt zdůrazňuje právě osobní setkávání. Vážím si otevřenosti a vstřícnosti sboru vůči této problematice, i když si myslím, že by se do těchto aktivit mohlo zapojit více lidí.

Brno I, Dušan Sedláček, * 1959

Jak dlouho už jste ve staršovstvu a jakou oblast sborové práce máte na starost?

Už asi v roce 2004 mi byla dána velká důvěra a byl jsem zvolen jako náhradník do staršovstva. Velmi si této důvěry vážím, protože jsem byl ve sboru poměrně nový a málokdo mne znal. Později jsem byl zvolen presbyterem, takže od roku 2004 jsem ve staršovstvu nepřetržitě. Mám na starosti technické záležitosti "elektronického" typu (počítače a věci kolem nich) a občas také vypomáhám doprovodem písní s kytarou.

Můžete se krátce představit (vaše zaměstnání, rodina)?

Pracuji v České televizi v brněnském studiu a v současnosti jsem vedoucím oddělení informačních technologií. Práce je to velmi zajímavá, ale také dost náročná a tak jsem rád, že mohu relaxovat v příjemné rodinné atmosféře, kterou nádherně vytváří moje žena Hana. Děti už s námi nežijí. Syn Ondřej už má svoji rodinu a máme už díky němu a jeho ženě vnuka Adama. Dcera Alžběta studuje v Praze.

Jaké máte koníčky a kde nejradyji trávíte volný čas, víkendy, dovolenou?

Koníčků mám několik. Asi největším je hudba. Většinou klasická. A většinou také aktivní - denně stále hraji na klasickou kytaru a klavír. Je to výborná relaxace. Také se zabývám fotografováním. Samozřejmě i čtu - někdy mám rozečteno i pět knih naráz - což asi není úplně dobře, ale mně to tak vyhovuje. Protože bydlíme v centru Brna, snažíme se často trávit víkendy mimo město. Turistika patří v naší rodině k oblíbeným činnostem.

Odkud pocházíte a jaká byla vaše cesta k víře, kdo nebo co vás nejvíce ovlivnilo?

Vyrůstal jsem v ateistické rodině. Jen přes svou babičku a dědu jsem měl jakési mlhavé povědomí o křesťanství. Oni byli pravidelní návštěvníci římskokatolických bohoslužeb. Rodiče mne s bratrem k žádné víře či náboženství nevedli. Až teprve v dospělosti jsem se o křesťanství začal zajímat. Nejprve velmi zlehka, později čím dál více. Po svatbě jsem se dostal díky rodičům své ženy blíže k evangelické církvi a víře. Také jsem od nich dostal svoji první Bibli. Dalším mým spojovacím článkem s ČCE byl skaut, kam chodily mé děti. Moje víra postupně rostla a v roce 2000 jsme začali navštěvovat bohoslužby v ČK.

Která biblická postava, kniha nebo téma jsou vám blízké a proč?

Blízké jsou mi ty biblické postavy, které jsou jako my běžní lidé nejisté, chybující a omylné. Ty postavy, které si neví rady, tak jako je to běžné u nás. Mám rád ta témata, ta podobenství, které nám narušují, či přímo rozbíjejí naše běžné lidské představy, například podobenství o denáru za den pro každého z dělníků.

Jaká kniha, film, divadelní představení či výstava vás v poslední době zaujala?

Není to zase tak nedávno, co jsem ji viděl, ale stále mám v paměti divadelní hru Ronalda Harwooda Na miskách vah. Tato výborná sonda do situace v Rakousku těsně po 2. světové válce mi velmi blízce připomínala situaci naši po roce 1989. Z knih z poslední doby mne velmi kladně překvapilo 7 návyků skutečně efektivních lidí Stephena Coveyho, které trochu matou svým názvem.

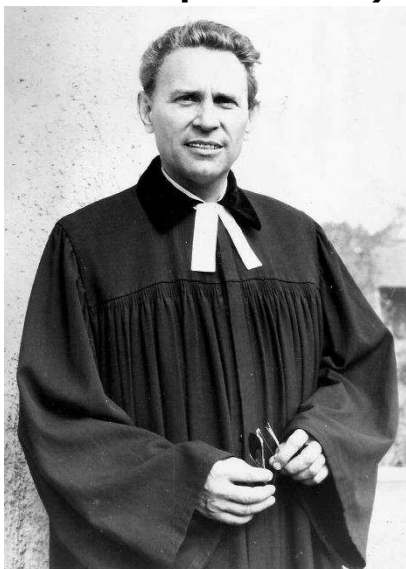
O čem v souvislosti se sborem a církví nejmíc přemýšlíte? Co byste doporučoval?

V souvislosti se sborem a církví se stále zabývám otázkou, zda jsem poznatelný po ovoci - tedy zda jsem tím svědkem, skrze kterého mohou druzí poznat Krista, zda jsme takovým sborem, takovou církví. To je ovšem podle mne otázka velmi těžko zodpověditelná. Z praktického hlediska mne například napadla myšlenka nedělních večerních bohoslužeb jako U Martina v Praze. Podle mne je totiž mnoho lidí z centra Brna během víkendu mimo město a možná by to přivítali.

BRNĚŇSTÍ KAZATELÉ

Vladimír Kalus (15. ledna 1930 - 6. listopadu 1987)

Evangelickou teologii studoval v Praze a od r. 1952 působil jako vikář, následně od r. 1954 jako farář v Chrástu u Plzně. V r. 1959 přijal pozvání ke službě v Miroslavi, kde působil jako farář do r. 1972. V říjnu 1972 mu byl rozhodnutím jihomoravského Krajského národního výboru odňat tzv. státní souhlas k výkonu duchovenské činnosti. (Žádný důvod tohoto postihu mu nebyl sdělen.) Miroslavský sbor ČCE svého dosavadního faráře zvolil za člena staršovstva a jeho manželku Janu povolal za svou kazatelku. Vladimír Kalus jako presbyter pokračoval v intenzivní práci ve sboru, zároveň pracoval na plný úvazek jako řidič. Teprve po více než 13 letech se podařilo získat souhlas státní správy k jeho volbě za faráře v Brně-Židenicích. Začal tam působit 1. ledna 1986. V říjnu 1987 byl při

autonehodě v Brně těžce zraněn a na následky těchto zranění zemřel. (Druhý účastník nehody byl zaměstnanec předlistopadové Bezpečnosti. Domněnku, že nehoda byla zaranžována Státní bezpečností se záměrem odstranit faráře Vladimíra Kaluse, nebylo možno dokázat.)

Otiskujeme výňatek z kázání otištěného ve Sbírce kázání 1964, s. 9: Odplata v království.

„Pojďtež, požehnaní Otce mého, dědičně vládněte královstvím, vám připraveným od ustanovení světa.“ (Matouš 25,34)

Pán Ježíš Kristus - Pán nebeského království - žehná těm, kteří jsou na jeho pravici. Pojďte, požehnaní Otce mého. Kteří to jsou ti požehnaní? Jsou to šťastní a blahoslavení lidé, jimž jsou odpuštěny hříchy. Tomuto našemu podobenství předchází celé podobenství o posledním soudu. V poslední den přichází doba rozlišování. Doba soudu: jedni jsou posláni na levici, druhí jsou vedeni na pravici. Lidské pojmy nestačí na skutečnost soudu a nikdo nedovede sám posoudit, na kterou stranu se dostane on. Podobenství nám chce přiblížit skutečnost soudu a chce nám ukázat na přenesmírnou Kristovu milost.

Rozhodující jsou naše činy, naše vztahy k ostatním lidem. Co jste učinili jednomu z nejmenších bratří, mně jste učinili. A co jste neučinili, mně jste neučinili. Na našem všedním vztahu k člověku je měřen náš vztah k Pánu Bohu. Království Boží, to je vztah k lidem, ať dnes či na věčnosti. Protože podle vztahu k lidem lze posoudit náš vztah k Pánu Bohu.

Pojďte a dědičně vládněte. Ti, kteří byli ochotni sloužit těm nejmenším, jsou voláni k tomu, aby vládli. To je to právě přehodnocení hodnot. První budou poslední a poslední budou první. Ti, kteří toužili po vládnutí, jsou nyní postaveni na levici, a ti pokorní služebníci stojí na pravici Boží. Uměli sloužit, nyní mají panovat, brát účast na Kristově království. To je odměna za věrnost, odměna za celý život. To je vlastní naplnění všech nedostatků a všeho obětování. Tak jako měl Pán Ježíš při svém putování v mnohém nedostatek, ale ve všem uměl udělit nuznému, tak i věrní Kristovci mají umět pamatovat na druhé a vydat sebe v plnou službu, aby došli království v nebesích. Je to odměna za věrnost, a to odměna, která je připravena již od založení světa. Člověk bude žít v obecenství s Bohem, k čemuž byl stvořen. Hřích porušil tento vztah, a tak dlouhá cesta vede k tomu, aby hřích byl v plnosti zlikvidován. Tam již více ani hříchu ani smrti nebude. Tam, kde se člověk naučil službě namísto panování, po kterém toužil, je opět uveden do toho prvotního vztahu; k dědičnému vládnutí země, kterou od Hospodina dostal.

Tak je tedy zaslíbeno dědictví všem věrným. Všimněme si v podobenství ještě jedné maličkosti. Ti „požehnaní Otce“ se diví - oni si nejsou vědomi toho, že by byli lepší, nejsou si vědomi toho, že jim patří odměna, oni docela nevědí, že jednali jinak než ostatní lidé. Jednali tak samozřejmě, že se s údivem ptají: Kdy jsme tě viděli? Kdy jsme ti pomohli? Církev uprostřed světa musí tak jednat, aby si ani sama nebyla vědoma žádné výbornosti, sama se nechlubila svým životem. Vítězství Kristovo je zaručené, ale nemáme čas se na ně ohlížet. Je jisté, ale my se utápíme v každodenním boji víry. Nemusíme mít obavy. Království Boží je skutečností dnes i v budoucnosti.

Připravil Jaroslav Vítek

Válka na Ukrajině pokračuje

Konflikt mezi ukrajinskými vládními vojsky a proruskými separatisty na východě Ukrajiny (Donbas) vypukl v březnu roku 2014. Od té doby se stále nepodařilo nalézt mírové řešení, které by jej ukončilo. Ačkoliv neprobíhají významné vojenské operace, stále dochází k lokálním střetům na frontové linii. Právě tam, do měst Avdějevka, Marinka a Krasnogorovka, se již několik let pravidelně vydává náš kamarád Tadeáš Pala, aby pomohl místním lidem v jejich nelehké životní situaci.

Dle zpráv z médií se zdá, že konflikt na Ukrajině nemá téměř žádný vývoj. Žádná ze stran nemůže získat převahu a řešení je stále v nedohlednu. Odpovídá to tamní realitě?

Z politického úhlu pohledu se skutečně situace blíží zamrzlému konfliktu. Stále existuje několik scénářů možného vývoje. Je několik možností, přičemž strany konfliktu se upínají na potenciálně výhodný scénář, přičemž separatisté doufají v podporu Ruska a kolaps rachitické ukrajinské demokracie. Ukrajinská strana zas hledá oporu u Západu (kupříkladu projekt dodávky zbraní z USA). Obě strany jsou však ve svých očekáváních, alespoň deklaratorně, velmi nekritické, a to je jeden z problémů bránící dosažení míru. Obě strany mají ještě „realistické“ představy o možnosti vítězství své věci, což bohužel konflikt živí, a nevyplácí se jim činit ústupky.

To, co je ale mnohem důležitější, je reálný dopad na civilní obyvatelstvo, které kvůli těmto okolnostem trpí už třetí rok. Do značné míry to decimuje psychiku místních lidí, která už i tak byla dějinami poměrně intenzivně zkoušena, a krajem se táhne rezignovanost a pocit zmaru.

Obyvatelé frontových měst, kam jezdíš, se stali nedobrovolnými každodenními účastníky nelehkého života na frontové linii. S jakými problémy se setkávají? Jak jim lze pomoci? Jak jim pomáháš ty?

Problémy civilních obyvatel jsou rozličného rázu. Do určité míry si lidé na konflikt zvykli a velmi přibližně již v něm také odpozorovali jisté pravidelnosti. To spočívá v tom, že obyvatelstvo již například ví, které zóny, časy a situace jsou nebezpečnější a které jsou relativně bezpečné. Prakticky to znamená, že počty civilních obětí nejsou závratné, ale spíše nahodilé (ale o to někdy překvapivější a nebezpečné), nicméně stále každodenní. Souvisí to i s tím, že bojující strany už mají představu o chování nepřítele a jsou schopny mírně omezit zasažení civilistů (pokud se však nejedná o záměr vytvoření paniky). Je třeba si uvědomit, že i když se fronta reálně nehýbe, tak vlastně každodenně probíhají přestřelky a do jisté míry i dělostřelecký obšťel.

Setkávám se s celou paletou různých problémů. Kvůli dlouhodobosti a vytrvalosti problémů se už dá hovořit o proměně z humanitární krize na sociální krizi. Lidé si již zvykli a to je velmi zhoubné, i když pochopitelné. Neumírají tu hladem a pro nedostatek základních potřeb, nicméně úroveň života je velmi nízká a spíše nežli o životě je vhodnější hovořit o živoření. Není práce, chybí motivace nějak intenzivněji se snažit. Vládne tu alkoholismus, narkomanie, a

všudypřítomná korupce a pocit, že lidé byli podvedeni. Život tu má i v očích svých majitelů menší hodnotu nežli například u nás, což v kombinaci s upřednostněním základních pudů vede k velmi kruté a nelítostné náladě. Ukrajinci jsou těžce zkoušeni, nicméně na druhou stranu je třeba říci, že i přesto, že lidé tu často žijí v nouzi, jsou velmi pohostinní a projevují vřelé pocity.

Podstatou mého snažení je hledání a soustředění malých dárců z ČR pro akutní potřeby populace žijící na frontě. Jedné se o doplňkovou konkrétní pomoc lidem, na něž děravý systém nepamatuje, nebo se jim nedostává z jiných humanitárních zdrojů. Mám již v terénu dobré kontakty s místními evangelickými církvemi, které mi pomáhají vnímat priority a zároveň s kontrolou, zdali byla pomoc využita tak, jak měla být. Evangelické církve zde od samotného počátku konfliktu zafungovaly dobře a spolupráce s nimi je za daných okolností poměrně efektivní.

Jak se liší situace v jednotlivých místech, kam jezdíš? Je to všude podobné?

Charakter míst, do kterých jezdím, je podobný, vzhledem k tomu, že jsou všechna na dostřel od Doněcka. To z nich činí specifická zájmová místa pro obě bojující strany. Pochopitelně existují rozdíly, vzhledem k tomu, že například Avdějevka je spíše městem, postaveným kolem obrovské fabriky na zpracování koksu, má vlastní městskou infrastrukturu a obyvatelstvo je spíše městského typu. Krasnogorovka a Marinka jsou skutečně spíše velké vesnice. Jinak ale populace je velmi podobná a sdílí téměř stejné osudy, s tím, že zásadním rozdílem je fakt, že v Avdějevce je stále, byť částečně, fungující fabrika - zdroj pracovních míst. V Krasnogorovce a Marince například boje zničily dodávky plynu a tudíž populace byla nucena přejít na topení dřevem a uhlím, což je značná ekonomická zátěž.

Vydat se daleko na východ pomáhat lidem žijícím na frontové linii zabředlého konfliktu si žádá kus odvahy i odolnosti. Jak se s tím vyrovnáváš? Co ti pomáhá?

Tento východ není zas tak daleko, což je mimochodem pro lidi žijící v ČR poměrně vhodné si uvědomit. Nepoužíval bych slova jako odvahy a odolnost. Je to spíš shoda okolností a faktorů. Stále vnímám možnost své služby jako velké privilegium a jsem vděčen jak svým podporovatelům z řad rodiny, dobrodinců a sponzorů, ale především i Boží prozřetelnosti, která mi tuto příležitost nabídla a po celou dobu je mi oporou a kompasem. Je třeba si také uvědomit, že představy o konfliktu, nás žijících v Evropě, jsou značně ovlivněny hurvínkovskými představami z akčních filmů či literatury. Konflikt je mnohem větší výzvou pro trpělivost a schopnost zpracovat všudypřítomný zmar, než pro nějaké prvoplánové hrdinství.

Vyrovňovat se musím především se svou omezeností, nicméně je každopádně důležité umět udržet si hranici mezi světy, v nichž se pohybují. To se mi docela daří, i když možná mé okolí by nesouhlasilo a reflektuje nějaké patologické proměny, nicméně nejlepším pomocníkem je velký dar od Pána Boha, který spočívá v mé nepřilíhající paměti. Je důležité žít tím, co se zrovna děje, a zároveň mít nějaký nastavený systém sebekontroly a sebekritiky. Nic moc lepšího jsem zatím nevyalezl, a mám obavu, že se mi to ani nepodaří.

Jak můžeme pomoci my, kteří se nemůžeme - nebo nemáme odvalu - vydat do Donbasu?

Existuje několik způsobů pomoci. Ukrajina má velkou výhodu pro nás Čechy, že je relativně dostupná, není vzdálená a je i pro naše možnosti „levná.“ To znamená, že i menší sponzoři mají šanci nějak reálně pomoci. Pochopitelně lze pomoci finančně, skrze sbírku, či individuálně. V nejbližší době zakládáme i skromnou neziskovku, abychom mohli vyjít vstříc i dárcům, kteří mají zájem o optimalizaci daňového základu. Další osvědčený způsob pomoci jsou malé sbírky věcí s nějakou přidanou hodnotou. V praxi jsme již přivezli na Ukrajinu asi 20 notebooků, které již jejich majitelé nepotřebovali, nebo několik jízdnic kol, nicméně jsme v tomto ohledu limitováni naším jediným autem. Jako poslední způsob pomoci zmíním modlitbu, která se sice zmiňuje vždy, nicméně bývá pohříchu nejvíce opomíjena. Navíc duchovní přímluva je v naší práci skutečně cítit a v některých situacích je až hmatatelně přítomná.

Ptal se Petr Konečný

Pozvánka

V neděli 10. 12. se po bohoslužbě ve sboru v Husovicích již podruhé chystá **Charitativní bazárek**. Můžete se zapojit i vy tím, že přinesete ke koupi své nejrůznější výrobky, jako náušnice, dekorace, deníčky, pletené čepice, ale i například domácí marmelády, sušenky apod.

Všechny vybrané peníze z bazárku budou věnovány Tadeášovi, který se na Ukrajinu znovu chystá a použije je pro potřeby lidí žijících v blízkosti válečného konfliktu.

LIDÉ VE SBORU

Brno I

1.12.	Jaroslava Juráková	74 let
1.12.	Jana Komárková	70 let
2.12.	Božena Patočková	98 let
2.12.	Věra Švandová	89 let
3.12.	Jan Vondra	73 let
4.12.	Františka Štěpánková	79 let
5.12.	Pavel Dobis	71 let
7.12.	Rostislav Pacas	60 let
8.12.	Marie Hořáková	84 let
9.12.	Božena Hudečková	50 let
10.12.	Ivan Fleischer	78 let
10.12.	Zdenka Jelínková	85 let
10.12.	Anna Kozová	82 let
10.12.	František Vlašic	60 let
11.12.	Noemi Košťálová	88 let
13.12.	Hana Zamastilová	72 let
14.12.	Josef Haluza	76 let
14.12.	Jarmila Himmellová	77 let
14.12.	Jaroslav Junek	85 let
14.12.	Jaroslav Pokorný	88 let
14.12.	Blažena Šindelářová	84 let
15.12.	Lucie Podhradská	30 let
15.12.	Iva Sochorcová	71 let
16.12.	Eva Vosinková	75 let
17.12.	Josef Bednář	77 let
17.12.	František Pacas	60 let
18.12.	Jan Pokorný	99 let
21.12.	Jarmila Balabánová	88 let
22.12.	Matouš Svoboda	10 let
28.12.	Libuše Kozáková	92 let
28.12.	Dana Smejkalová	60 let
28.12.	Jarmila Zemčíková	93 let
30.12.	Anna Mikšátková	71 let
30.12.	Dušan Severa	40 let
31.12.	Jan Šobáň	60 let
31.12.	Věra Vlčková	80 let

Pokřtěna byla:

29.10. Michaela Káčerková, nar. 1991

Brno II

1.12.	Jiří Krejsa	72 let
1.12.	Bedřich Gottvald	70 let
2.12.	Miluše Svobodová	75 let
2.12.	Rostislav Paška	60 let
3.12.	Marcela Výrostová	75 let
3.12.	František Osvald	20 let
5.12.	Olga Krejčová	87 let
5.12.	Jitka Kraisová	83 let
8.12.	Ester Marková	84 let
8.12.	Slavijana Sedláčková	72 let
10.12.	Petr Růžička	80 let
14.12.	Petr Socha	60 let
14.12.	Miluše Waldhansová	60 let
16.12.	Eva Kotasová	77 let
16.12.	Jan Dittrich	74 let
17.12.	Eliška Špačková	20 let
18.12.	Eva Matějková	60 let
18.12.	Eva Kimmerová	40 let
24.12.	Lydie Bláhová	91 let
24.12.	Božena Štelclová	88 let
25.12.	Kamila Nováková	93 let
29.12.	Eva Květonová	71 let
30.12.	Marta Vařílková	79 let

Rozloučili jsme se:

29.10. Jan Mahel, nar. 1934

DÍKY A PROSBY

Pane Bože,

děkujeme za zaslíbení, která jsi dal svému lidu i své církvi.

Prosíme, tam, kde ztrácíme naději, že ty vedeš svou církev, povzbuzuj nás svým slovem.

Tam, kde nám všední starosti a provoz zakrývají výhled k tvému království, ukazuj nám, co je důležité.

Tam, kde podle svého rozumu jdeme proti tvé vůli a svádíme sebe i druhé z cesty, kterou ukázal Ježíš, pošli nás k čertu.

Pomoz nám ve všem dobrém a užitečném, o co se snažíme - i dnes a tady.

Dej nám zakoušet okamžiky, ve kterých voní, do kterých prosakuje a třeba se i vlamuje tvoje království.

Ať se dovedeme těšit na ten čas, kdy přijde v plnosti.

Amen.

Modlitba farářky Radky Včelné při zahájení zasedání seniorátního konventu 11. listopadu.

BUDE

Adventní hudební nešpory v Brně I

V neděli 3. prosince v 19:30 provede v Červeném kostele Dětský sbor Brno Adventní mši (Missa adventus et quadragesimae) Petra Ebena. Sbor vznikl v r. 2004, spoluúčinkuje v mnoha benefičních koncertech a spolupracuje s Židovskou obcí Brno a s Památkem Tereziín. Jeho členové pravidelně účinkují v představeních Národního a Městského divadla. - Biblické zamyšlení: Štěpán Hájek. Veškerý výtěžek bude věnován Diakonii ČCE, středisku v Brně.

Vánoční shromáždění s dětmi v brněnských sborech

Brno I: neděle 17. prosince v Betlémském kostele v 10 hodin

Brno II: neděle 17. prosince v Blahoslavově domě, Lidická 79

Brno - Husovice: neděle 17. prosince v modlitebně Netušilova 26, v 15 hodin

Brno - Židenice: neděle 17. prosince v kostele Jílkova 74. Letošní divadlo, které připravují děti, mládež i dospělí, bude mít název „Hej, narodilo se vám děčko“. Je o tom, jak se v jednom nejmenovaném sboru, kde se každý rok nacvičuje vánoční hra, zčistajasna objeví pět sourozenců, kteří ještě nikdy nebyli v kostele. Najednou se všichni na ten starý známý příběh začnou dívat jinak.

Kavárnička Brno I

6.12. Bratr Jan Franců promítne fotografie z cest

13.12. Vystoupení studentů konzervatoře

20.12. Sestra Věra Bednářová zajistí poslech písní adventu a vánoc na CD v podání Zuzany Lapčkové

Brno I

V úvodu schůze vyjádřilo staršovstvo spokojenost s nedávno proběhlými akcemi, jako byla ekumenická pouť, ekumenická bohoslužba k výročí reformace, jarmark pro radost, 150. výročí Červeného kostela a listopadové hudební nešpory. Pěkně navštívená byla také ekumenická bohoslužba v Rychmanově při příležitosti dokončení opravy střechy kostela. Staršovstvo děkuje všem, kteří se podíleli na přípravě těchto setkání. Byl upřesněn program bohoslužeb a presbyterské služby do konce roku. Rozhodli jsme o datu sborové neděle (25.2.) a vyhověli žádosti sdružení Logos o uspořádání bohoslužeb v Betlémském kostele (10.12. odpoledne). Byly svolány komise technická (21.11.), stavební (22.11.) a finanční (3.12.) a každá dostala řadu úkolů. Stavba na Pellicově úspěšně pokračuje a bude třeba vyřešit rekonstrukci plotu na severní straně. O dlouhodobém pronájmu přízemí nové fary jednáme s oddílem evangelického skautu. Bratr kurátor sestavil podrobný přehled kazatelů a presbyterů našeho sboru od roku 1951, který najdete na nástěnce ve sborových místnostech na Opletalově ulici.

Jiří Gruber

Brno II

Při listopadové poradě staršovstva poděkovali faráři presbyterům za jejich podíl na průběhu konventu konaného v Blahoslavově domě. Staršovstvo přijalo zprávu o konání nešpory k výročí uvedení nových varhan do provozu, o víkendovém pobytu konfirmandů, návštěvě mladých členů sboru v partnerském sboru v Bratislavě a návštěvě z partnerského sboru ve Vídni. O měsíc odložilo své rozhodnutí ohledně rozsahu rekonstrukce zadních sálů. Staršovstvo odsouhlasilo návrh na průběh vánočních služeb Božích a podobu nových nájemních smluv s kazateli sboru.

Martin Horák

Brno - Židenice

Staršovstvo se věnovalo přípravě programu v nejbližším období a v adventu ve sboru pro nadcházející měsíc a v období adventu. Ve čtvrtek 7. 12. bude v našem kostele adventní koncert sboru Castello in Aria. V neděli 10. 12. od 17 hodin jsou všichni zváni do modlitebny ke zpěvu adventních a vánočních písní. Jako každý rok uspořádáme Dárkování. Bude v neděli 10. 12. po bohoslužbách, doprodej pak ještě o týden později. Víme, že někteří už pilně připravují své výrobky, a chceme k tomu povzbudit i ostatní. Výtěžek Dárkování bude letos věnován domácím hospici Tabita, jehož zřizovatelem je Hospic sv. Alžběty v Brně.

Děti budou o dvou sobotách zkoušet svoji vánoční hru. Letos se bude jmenovat „Hej, narodilo se vám děčko“ a hrát se bude v neděli 17. 12. při bohoslužbách. Rozdělili jsme si také úkoly při přípravě letošního adventního dopisu, který posíláme všem členům sboru. V neposlední řadě věnovalo staršovstvo pozornost finanční situaci sboru. Věříme, že všechny výdaje, které nás do konce roku čekají, se nám podaří pokrýt z darů a saláru, které ještě v příštích měsících přibudou na sborovém účtu.

Radka Včelná

TÝDEN VE SBORU

Brno I

Po – Pá 9-12, St 15-17

Pondělí:

18:30 staršovstvo 11.12.

Úterý:

15:00 DD Věstonická

16:30 dětský klub Ovečky

16:30 biblická hodina pro děti

19:00 modlitební setkání

19:00 přípravka NS

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská 13., 27.12.

15:00 kavárnička

16:00 konfirmandi

18:00 mládež

18:00 kurs Alfa

Čtvrtek:

9:30 klub otevřených dveří 7., 21.12.

17:00 biblická hodina

Pátek:

18:30 pěvecký sbor

Neděle:

10:00 nedělní škola pro děti

Brno II

Po – Pá 8:30-11:30

Pondělí:

8:30 Dvojka – dětský klub

18:30 staršovstvo 11.12.

Úterý:

8:30 Dvojka – dětský klub

17:00 biblická hod. Tišnov 12.12.

19:00 střední generace

Středa:

13:00 Diakonie, Hrnčířská 6., 20.12.

14:00 biblická hodina

DD Kociánka 13.12.

18:00 biblická hodina

19:00 mládež I.

Čtvrtek:

9:30 Křesť. služba NN 28.12.

9:30 Mateřský klub 14.12.

14:30 odpolední káva 7.12.

16:00 vyučování dětí, konfirmační příprava

17:30 mládež II.

Pátek:

8:30 Dvojka – dětský klub

Sobota:
9:30 DD Kociánka 9., 23.12.

Neděle:

9:00 nedělní škola

10:00 setkání v Blahosl. domě

Brno – Husovice

Úterý:

17:15 mládež

Čtvrtek:

19:00 biblická hodina

20:00 staršovstvo 14.12.

Pátek:

16:00 děti

Neděle:

9:00 nedělní škola

15:00 dětská vánoční slavnost 17.12.

18:00 Desert 10.12.

Brno – Židenice

Pondělí:

16:30 děti Blansko

17:30 konfirmandi Blansko

19:00 bibl.hod.Blansko (vše 11.12.)

18:30 staršovstvo (4.12.)

Úterý:

15:30 děti

16:40 konfirmandi

19:00 Modlitby a zpěvy z Taizé 12.11.

19:19 DŽES (5. a 19.12.)

Středa:

17:30 mládež

19:00 biblická hodina

Čtvrtek

14:00 děti

Pátek

19:00 střední generace (22.12.)

Neděle:

9:10 nedělní škola

10:00 setkání u kávy a čaje

18:18 pěv. sbor ChraPoT

	Brno I	Brno II	Brno - Husovice	Brno - Židenice
3.12.	1. neděle adventní BK Jana Hofmanová, VP ČK Jana Hofmanová, VP Rch Jana Hofmanová, VP ČK 19:30 Štěpán Hájek <i>nešpory</i>	BD Saša Jacobea, VP Martin Horák, VP Tiš Matouš Pleva, VP	Hu Štěpán Hájek, VP <i>rodinné</i> ČK 19:30 Štěpán Hájek <i>nešpory</i>	Žd Olga Tydlitátová, VPBI Daniel Tomeš, VP
10.12.	2. neděle adventní BK Jiří Gruber ČK Jiří Gruber	BD Iva Květonová Tiš Saša Jacobea	Hu Štěpán Hájek	Žd Radka Včelná BI Radka Včelná
17.12.	3. neděle adventní BK 10:00 Jana Hofmanová, <i>dětská vánoční slavnost</i> Rch Jana Hofmanová	BD Martin Horák <i>vánoční program dětí</i> Tiš Saša Jacobea	Hu Štěpán Hájek Hu 17:00 <i>dětská vánoční slavnost</i>	Žd <i>adventní zvěstování dětí</i> BI <i>bohoslužby s dětmi</i>
24.12.	4. neděle adventní, Štědrý večer BK 15:00 Jana Hofmanová ČK 23:00 Jiří Gruber, <i>Půlnoční</i>	BD Martin Horák Tiš Saša Jacobea	Hu Štěpán Hájek	Žd Radka Včelná
25.12.	1. svátek vánoční BK Jiří Gruber, VP ČK Jiří Gruber, VP	BD Saša Jacobea, VP <i>zpívá Cantate Domino</i> Tiš Martin Horák, VP	Hu Štěpán Hájek, VP	Žd Radka Včelná, VP BI Radka Včelná, VP
26.12.	2. svátek vánoční BK 9:00 Jaroslav Vítek Rch 9:00 Jiří Gruber, VP			
31.12.	Neděle po vánocích, závěr roku BK 9:00 Jiří Gruber ČK 17:00 Jiří Gruber	BD Saša Jacobea Tiš Martin Horák		Žd Boris Tančev
1.1. 2018	Nový rok ČK 10:00 Jana Hofmanová, VP	BD Martin Horák, VP Tiš Saša Jacobea, VP	Hu Štěpán Hájek, VP	Žd Josef Suchý, VP BI Josef Suchý, VP

BK: Betlémský kostel v 8:30
ČK: Červený kostel v 10:00
Opl: sál Opletalova 10:00
Rch: Rychmanov v 14:15

BD: Blahoslavův dům v 9:00
Tiš: Tišnov v 10:30
Kuř: Kuřim v 9:00

Hu: Netušilova 26 v 9:00
Ma: Maloměřice, Borky 7
DDS v 10:30

Žd: Židenice v 9:00
BI: Blansko v 14:00